

Experiència estètica que entra pels ulls i pels sentits de l'espectador, convidat aquest a participar en un bell ritual quasi bé iniciàtic d'encontre poètic amb la imatge en blanc de la natura, que és tant com dir amb la imatge del zero de la vida.

Un espectacle que oscil·la entre la mística i l'estètica, i que converteix l'art en un exquisit ritual artístic d'escenari. Dirigit a espectadors sensibles amb ganes de deixar-se portar pels silencis i els murmurs de la imatge. A Ca'l Estruch, por sort, el públic va respondre a aquest supòsit, i els aplaudiments van sonar càlids i sincers.

***Murmut*, de Jordi Palet i Toni Ubach**

La tercera estrena de la setmana que es va poder veure el diumenge 14 de novembre al Teatre Alegria de Terrassa, és l'encapçalada pel dramaturg, dibuixant i director d'escena Jordi Palet, i per l'actor, il·luminador, escenògraf i músic Toni Ubach. Diversos universos, els de la paraula, el so, la llum i la imatge, que s'ajunten a l'entorn d'aquest altre univers que són avui els objectes, quan es posen en un escenari i es deixen interrogar, convertits en la clau d'un coneixement inèdit que ens sol mostrar allò que no veiem, amaguem o hem oblidat.

Jordi Palet i Toni Ubach

Muntatge sorgit en una època de confinaments i inseguretats, que precisament ha posat a molta gent cara a cara amb allò que els envolta quotidianament, aquesta acumulació de coses la major part d'elles absurdes, d'altres de vital importància, i que constitueixen les pròtesis amb les que ens anem vestint i configurant, l'expressió més genuïna de les nostres pors, ansietats, necessitats íntimes, manies i vergonyes.

En una situació semblant es situen els dos intèrprets de *Murmut*, Ubach pendent sobretot dels sons i dels ritmes en què els objectes i les escenes es van desplegant, i Palet obstinat en extreure significats i un sentit als objectes que va traient d'un mur de caixes de plàstics que conforma l'escenari. De les caixes surten tota mena de coses, que a vegades transporten als dos intèrprets al passat de les cases familiars, amb els seus menjadors amb

còmoda, calaixeres i prestatges on sempre hi havia les mateixes coses, aquesta acumulació de records que vistos des de la distància mostren tant els seus costats absurds com els entranysables.

Hi ha una dimensió de joc en la proposta, com si els seus executants haguessin decidit posar-se a jugar amb aquests objectes arreplegats, però un joc que té al darrera el neguit constant de la recerca, de la interrogació, de la incertesa, d'anar més enllà d'aquest silenci absurd de la cosa treta del seu context. Dos elements que es combinen a la perfecció: el joc dinàmic i físic, i l'ambigüitat significativa de les coses escollides.

En efecte, aquest element del joc ens porta a un registre casi de clown en alguns moments de relació amb els objectes i dona una reeixida dimensió catàrtica a la representació, és a dir, hi ha una implicació profunda de l'actor, que busca crear aquesta situació de catarsi vivencial i cognitiva a fi d'obtenir el mateix efecte en els espectadors. Una catarsi, però, continguda i subtil gràcies als jocs de distanciació irònica provocats per les ambigüitats simbòliques dels objectes. I és la mestria en l'ús aquesta subtileza en els diferents significats desvelats pels objectes, allò que fa de *Murmut* una obra memorable, que casi bé sense paraules, diu molt i aconsegueix atrapar i emocionar l'espectador.

De què parla? De la por, de la incertesa, de la inseguretat a on ens porta el pas del temps i els continus canvis i mutacions d'una època que banalitzava tot allò que toca, de la resistència a perdre la innocència i la ingenuïtat d'èpoques pretèrites de joventut, d'enfrontar-se a la realitat del temps que passa, de començar a conèixer la mort a través de la mort de les coses que sempre ens han envoltat, un coneixement que es converteix llavors en catarsi alliberadora. I ho fa accentuant aquest registre moltes vegades naïf de qui s'esforça a treure's totes les màscares possibles amb les que ens presentem al món.

Hi ha moments on amb només quatre paraules, es resumeix el desvari de tota la incertesa que plana al llarg de l'obra, com el 'Per si un cas' que vehicula i vertebrava l'espectacle, i que s'expressa a través d'imatges i objectes que passen volant per l'escenari.

Podem afirmar que *Murmut* -que bé podríem dir és un 'murmuri mut', és a dir, quan tota la xerrameca de les coses que ens envolten perd el seu significat i esdevé un parlar mut, el zero de la incertesa més radical que ens interroga- va aconseguir tots els seus propòsits, almenys amb el públic que omplia fins a la bandera el Teatre Alegria, entregat i fascinat per l'espectacle. Serà interessant veure com els diferents públics van encaixant *Murmut* en l'aventura dels bolos que ara comença, i que sens dubte serà llarga i gloriosa.

Etiquetas: [if barcelona](#), [IF Barcelona 2021](#), [Joan Baixas](#), [Jordi Font](#), [Jordi Palet](#), [Júlia Mata](#), [l'Estruch](#), [Marina Baixas](#), [Sabadell](#), [Teatre Alegria](#), [Terrassa](#), [Toni Ubach](#)

SHARE:

RATE:

< PREVIOUS